

dyžli tamnej wobej. Njeje dha luboscź wěry a nadzije plód, a njeje plód lěpschi, dyžli shtom? Wostanmy pak zyle pschi Pawołowych słowach. Wón je prajil: luboscź ni hdy njewupanje. Godzi šo to tež prajicź wot wěry a nadzije? D ně, pschetož wěra pschěstanje w tamnym žiwjenju, hdyž budzemy wohladacź, shtož šmy jow wěri; nadzija směje kónz, hdyž budzemy herbowacź a wobšynjemy, čehož šmy šo jow nadzeli, luboscź pak — jenož pschekrašnja a wučiščena wot wscheje hrěschneje słaboscze — traje do wscheje wěčnosće. Tak w njebjěšach žana wěra, žana nadzija wjazy njebudze, ale luta luboscź bjes pschěstacza, a njeje teho dla luboscź teho mjena hódna, šo je najwjětscha bjes nimi?

Najpošledy čzemy šo hišcze junkrócź dopomnicź teho, š čimž šo dženša nasche wopomnjenje šapocza. Tam wi-
džichmy Božeho Ssyna, kiž dze ša naš k čerpcjenju, a špósnachmy, šo je tuta luboscź Boža w Khrystušu k nam hrěschnikam šnamjo a žórko wscheje luboscze. Wón šam nam prjedy kšodzi w lubosczi. Wot Boha njeje ženje prajene, šo wón wěri, ženje, šo šo won nadzija, ale na wschěch stronach šwjateho pišma, šo lubuje. Haj, „Bóh je luboscź, a shtož w lubosczi wostanje, tón wostanje w Bohu a Bóh w nim“, tak šwědzi šwjaty Jan (1. Jan. 4, 16). Teho dla je luboscź najwjětscha, dokelž naš Bohu podobnych čzini.

D Knježe, naš Boho, dha tež njech pschi naš wostanje wěra, nadzija, luboscź, te tš! Tvoje šwjate słowo, to słowo wot Khrystušoweho kšiča, wot nascheho wumóženja, kotrež nětk w nastawazym šwjatym póstnym čzašu mamy huščišcho, hač hewaš, škššecź, wubudź w naš tu wěru, kiž šbóžnych čzini, šapal luboscź k tebi a k wschitkim čzłowjekam a wobtwjerdź nadziju wěčneho žiwjenja. Wono naš k temu pschihotuj, šo bnychmy junu, hdyž dokonjane pschińdže a njezyle kónz směje, tebje, o ty wěčna luboscź, š čistej lubosczi lubowacź a š wěčnej kšwalbu kšwalicź móhli! Šamjeń.